

KIPUPISTE Petteri avasi pienen, vaaleansinisen kirjekuoren, johon oli tekstattu kullanvärinen korukirjaimin hänen nimensä. Salla katseli häntä viinilasin takaa odottavasti pilke silmässä. Lahjakortti. Petteri kurkisti sen sisälle. - Onnea kulta ja malja syntymäpäivällesi! - Kiitos rakas. Tämä on, tuota, kyllä hieman erikoista. - Halusin yllättää ja antaa lahjaksi jotakin epätavallista. Se on se mun kaveri, joka on tosi kokenut ja osaa hommansa. Sun ei tarvitse kuin mennä paikalle ja toimia ohjeiden mukaan. - Mä en ole ihan varma, voinko mä tehdä tätä, kun mulla on se paha kipupiste tuolla selässä. - Mä taas olen kuullut, että selkäkipu voi jopa kadota, kun nikamavälejä vähän nykäistään. Menet vaan kokeilemaan, et sä siihen kuole. Benjihyppy. Mistä hitosta Salla oli saanut päähänsä lahjoittaa hänelle moisen extreme-kokemuksen. Sairaalloinen korkeanpaikankammo ei ainakaan parantanut tilannetta. Miten tästä pääsisi niin, ettei rakas ihminen loukkaantuisi. Salla ei kaiken lisäksi pääsisi itse mukaan, sillä hyppy oli varattu viikon päähän sellaiseen päivään, jolloin hänellä olisi kolmen päivän työmatka Tukholmaan. Petteri saisi nauttia vapaudentunteesta ihan itse. Salla höpötteli iloisena niitä näitä ja yritti rohkaista Petteriä. He söivät jälkiruoaksi crème bruleet ja tilasivat vielä lasilliset viiniä. Hienossa hiprakassa Petterikin alkoi ajatella lahjasta positiivisemmin. Ehkä hänkin voisi joskus repäistä ja tehdä jotakin perusinsinöörin arjesta poikkeavaa. Olisipa sitten, mistä kertoa kaveriporukassa ja voisi vertailla Kallen kanssa kokemuksia. Kalle oli hypännyt uutenavuotena Berliinissä, ja tunne oli ollut huikea. Viikko vierähti töiden tiimellyksessä tiiviisti niin, ettei Petteri ehtinyt kerätä pelkoa. Salla pakkasi matkalaukkuaan ajatellen ääneen, mitä kaikkea Tukholmassa tarvitsisi. Petteri tilasi laivatuliaisina vadelmaveneitä ja turkinpippureita. He pitivät toisiaan hyvänä ja kuiskuttelivat puoleenyöhön. Aamulla Petteri heitti Sallan laivaterminaaliin ja jatkoi työpaikalleen. Ruokatunnin jälkeen koittaisi korkea hetki. Salla oli etukäteen järjestänyt hänelle iltapäivän vapaaksi, jotta kaikki sujuisi niin kuin oli ajateltu. Petteri katsoi parhaimmaksi olla kertomatta iltapäiväohjelmastaan työkavereille ja jättää lounaan väliin. Hän kuunteli autossa rauhoittavaa klassista musiikkia ja yritti keskittyä ajamiseen. Sallan kaveri oli ammatiltaan vartija, joka oli sivubisneksenään keksinyt ryhtyä järjestämään benjihyppyjä messuilla ja festareilla. Nyt oli kyseessä yksityistilaisuus, sillä paikalla olisivat vain kaveri ja Petteri. Hyppypaikka sijaitsi satama-alueella, jossa tornia säilytettiin sesongin ulkopuolella. Petteri saisi kunnian hypätä kauden viimeisen hypyn. Nyt ei enää voinut perääntyä. Petteri pysäköi sataman parkkialueelle. Hän yritti hengittää rauhallisesti, ettei olisi alkanut hyperventiloida. Jalat tuntuivat raskailta niin kuin silloin, kun Petterin oli pitänyt käydä tunnistamassa kuollut isänsä sairaalassa. Vielä voisi kyllä paeta, mutta Sallalle ei voinut valehdella. Hän huomaisi sen heti. Sallan kaveri odotti taivaaseen saakka ulottuvan nosturin juurella niin kuin oli sovittu. Mies esittäytyi Teemuksi. Katu-uskottava ulkonäkö ja miellyttävä, rauhallinen puhetyyli saivat Petterin uskomaan, että mitään hätää ei ollut. Teemu antoi ohjeita oikeasta vartalon ja käsien asennosta heidän kiivetessään ylöspäin. Petteri ei katsonut alas. Sydän takoi kuin yrittäisi ulos rinnasta. Jalat löivät loukkua. Olisi raukkamaista luovuttaa. Se olisi vain yksi hyppy, joka olisi kohta ohi. Ensimmäinen ja viimeinen, jos häneltä kysyttäisiin. Päästiin hyppytasanteelle. Yhä hengissä, ajatteli Petteri. Muuta hän ei enää kyennyt miettimään. Mieli oli tyhjä ja keho turta. Sitten Teemu alkoi kiinnittää vöitä ja vaijereita. Hän tarkisti kaiken vielä kahteen kertaan. Petteri seisoa aivan tasanteen reunalla selkä tyhjiyteen. Teemu katsoi silmiin, kertasi vielä ohjeet ja kosketti kevyesti Petterin rintaa. Petteri hyppäsi. Tai oikeammin vain pudottautui ja antoi ilman viedä ja kumiköyden kannatella. Hän sinkoili sattumanvaraisesti sinne tänne, ja kuuli jostakin purkautuvan alkukantaisen huudon. Poukkoilu lakkasi, ja yhtäkkiä Petteri osasi lentää. Hän levitteli käsiään ja leikki lintua, joka liittää laataa vailla maallisia murheita. Sitten liike lakkasi. Petteri roikkui pää alaspäin kuin lepakko. Mahtavaa. Pian hänet laskettaisiin alas. Hän olisi

voittaja. Kipupistettä selässä ei tuntunut. Petteri päätteli sen johtuvan adrenaliinitujauksesta, jonka vaikutus jatkui yhä hänen roikkuessaan edelleen köydenjatkona. Teemu ei ollut kertonut, kauanko menisi ennen kuin hänen jalkansa koskettaisivat jälleen asfalttia. Alkoi tuntua omituiselta. Paine päässä kasvoi, ja raajat puutuivat. Petteri huusi, että halusi alas. Ei vaikutusta. Alapuolellaan hän näki äkkiä miehen juoksevan. Petteri karjaisi kaikilla voimillaan Teemun nimen, sitten hän alkoi huutaa apua. Hyppypaikka sijaitsi syrjässä, ja satama-alue oli valtava. Minne Teemu oli lähtenyt? Ei kai luotettava kaveri häntä tänne jättäisi. Hän oli varmaan juossut hakemaan apuvoimia, jos laite oli jotenkin jumittunut. Täytyisi vain odottaa kärsivällisesti. Ei hätää, hyppy oli tehty, joten pahin oli joka tapauksessa ohi. Päässä alkoi tuntua sietämättömältä. Kohta varmaan verisuonet poksahtelisivat yksi kerrallaan. Vartalo retkotti tunnottomana. Olkapäät tuntuivat olevan sijoiltaan. Petteri alkoi itkeä. Hän ajatteli Sallaa, joka istui nyt iloisena iltapäiväkahvilla tukholmalaisessa kantapaikassaan. Kiitos ikimuistoisesta lahjasta, kulta. Petteri kuiskaili Sallan nimeä. Hän ei kyennyt enää huutamaan, koska kurkkua kuristi. Kipupiste oli siirtynyt keskelle kalloa, jonnekin aivojen alle. Petteri mietti äitiä, joka oli isän kuoleman jälkeen masentunut mutta löytänyt uuden rakkauden sattumalta. Äiti oli sankari, joka oli pelastanut pikku Petterin puusta, kaivosta ja metsälammeesta. Nyt äiti ei tulisi. Miksi hän ei ollut kertonut hyppyaikeistaan kenellekään? Jos työkaverit olisivat paikalla, hän olisi jo alhaalla. Oksetti. Jos pää lähtisi irti ja putoaisi. Äkkiä tuntui pahalta nähdä. Suhisi. Kohta tulisi Teemu. Salla. Äiti. Isä. Ambulanssi tulisi ja veisi sairaalaan. Näkyi sinistä valoa. Äiti. Valo. Antaisi olla ja nukkuisi vaan. Hyvää yötä äiti. Hämärä hiipi hyppääjän viereen, ympäröi yksinäisen riippujan harmaankosteaan harsoon, kunnes muuttui mustaksi makuupussiksi ja sulkeutui.